

SON(A) KALAN EV

Eşikten ayak dışarı atılınca toprağa basılan evlere yer evleri denir. Avlulu, ufakta olsa bahçesi, evin cümle kapısına uzanan çamur'dan korunaklı yol.Yolun etrafında gül ağaçları, sarmaşıklar, çiçekli saksılar olan ev yerden ev.

Burası yerden ev

Burası tüten ev

Burası kentin arka mahallesinde kalan tüten yer evi.

Burası topraktan, kerpiçten bacası kırık dökük tüten en son yer evi.

İçinde yaşlı bir ninenin yaşadığı son topraktan yer ev. Kaderin de ninenin kaderine bağlı olduğunu biliyor musun?O; dünyasını değiştirirken, toprak ev sende bu dünya da olmayacaksın.Hem yük olacaksın. Hem unutulacaksın.

Mirasçıların dönüp bakmayacak içine girip hatıralarını anmayacak. Biri oturup baca tütsün, kazan kaynasın, hatırların yaşasın demeyecek. Bir kavga bir kavga paylaşamayacaklar. Acımasız kazma kepçe vurulup yerle yeksan olacaksın. Ruhsuz tatsız tuzsuz katlı beton evler konacak yerin

İçinde ne hayatlar, ne özlemler, umutlar, hayaller, kaygılar, kavgalar. Yaşadın kim bilir? Kim bilir sende onlar gibi özledin, yol gözledin, kavuştun, ayrıldın, sevdin, sevildin. İnsan nefesiydi seni yaşatan. Gün geldi insan yerine kondun. Anı oldun. Sıla oldun. Yer, yurt oldun. Sıcacık hane oldun.

Ah sana neler oldu?

Ah sen nelere tanık oldun?

Ah sen ne sırlar taşıdın?

Ah sen ne yaşanmışlıklar yaşadın?

Ah sen neler gördün

Ah sen nelere hayıflandın

Ah sen ne bayramlar seyrânlar gördün

Ah sen ne acılar gömdün

Ah sen umutlar besledim

Ah sen ne bekleyişler bekledin

Gün gelecek sırlarınla, gizlediklerinle, sakladıklarınla gideceksin. Belki harap haline bakanlar, ah yer evinin dili olsa da konuşsa. Neler neler anlatır diyecekler. Ama susacaksın. Onlar sana birer emanet. Ve sen emanete asla ihanet etmeyeceksin.

Yerden ev aslında sen göçmüyorsun. Seninle aileleri hatıralar, geçmiş, koca bir toplum göçüyor. Koca bir kültür, medeniyet göçüyor.

Yanından geçerken utandım.

Dünden. Dünden bu güne eser bırakanlardan.

Ama dikkatlice baktım. Bari zihnimde bir hatıran kalsın diye.

Yıkılan çöken çatı

Eskimiş daracık pencere

Bir iki bakımsız ağaç

Zincir vurulmuş cümle kapısı

Yıkık dökük bahçe avlusu.

Şehir ortasında kalan son toprak ev sensin hafızam dalalan. Ama şehrin hafızasında kalmayacaksın. Utancım ve korkum bundandır.

Ve içinde yaşayan sen insanoğlu! Seni görmek, bilmek, dinlemek, tanımak isterdim. Kimsin? Kimin neyi neyin nesi? Kim Olmanın ne önemi var. Gelimli gidimli dünyada toprağa konuk olurken, gemide muradın kaldı mı? Evi kime emanet etmedesin

Gör ki neler yaşadın Sona kalan, en son direnen yerden toprak ev. Keşke yaşasan desem. Güngörmüş, yaşamış, yaşanmışlıklarınla. Lakin devran dönüyor.